

Дистанція сигналізації і зв'язку,

Начальник дистанції сигналізації і зв'язку станції Львів Михайло Боршовський працює в дистанції майже 40 років. Роботу починав механіком телеграфу. Потім був начальником дільниці, заступником начальника дистанції і з жовтня 2002-го керує дистанцією.

– Я мріяв стати вчителем історії, а став зв'язківцем. Цей фах мені дуже подобається. Напевно тому, що він пасує до мого типу мислення, – розповідає Михайло Боршовський. – Я люблю логічно розмірковувати, тому в молоді роки багато займався раціоналізаторством, з інтересом обслуговував нову апаратуру, вдосконалював її. Мені дуже подобається моя робота.

Наша дистанція одна з передових. Вона завжди була першою у повному розумінні цього слова. У нас багато прекрасних людей, які виконують свою роботу на високому рівні. Ці люди віддані своїй праці і не уявляють себе без неї. Серед них – Михайло Юрса, Михайло Газдун, Богдан Кулявець, Ярослав Коза, Юрій Стадницький, Роман Крушельницький, Леонід Кундуєв, Богдан Колодій, Ярослав Пальма, Микола Дзяйло, Ігор Саламаха, Юрій Матіїв, Володимир Цомак та багато інших.

У першому півріччі ми стали переможцями дорожнього змагання. Основним внеском у перемогу стало те, що в Самборі перенесли будинок зв'язку, ввели в роботу два пости ЕЦ (Борщовичі, Задвір'я), поліпшили показники роботи, внаслідок цього поменшало пошкоджень. Певним чином причетні до цього й колійники, які виконали значну роботу, зробили серйозну модернізацію на дільниці Львів-Красне і частково у напрямку Львів-Самбір. Відповідно там стало менше рейкових з'єднувачів, тому надійніше працюють рейкові кола. Крім того працівники дистанції навчилися працювати якісніше, мають більший досвід, оперативно усувають пошкодження, ефективно займаються профілактикою.

Однак, як і у всіх, у нас є не лише успіхи, а й турботи та проблеми. Останнім часом особливо помітним стало питання оплати праці. Досвідчені працівники з лінії переважно не хочуть йти на роботу, наприклад, у відділ технічної документації чи в групу надійності. Причина проста: електромеханік на полі отримує більшу зарплату. Маємо багато перспективних фахівців, але вони не хочуть йти в подібні відділи на місце ветеранів. Я їх розумію, бо потреби сім'ї, необхідність опікуватися дітьми і, відповідно, більше заробляти, є в даному випадку важливішими. На жаль, в оплаті праці різниця між старшим електромеханіком та електромеханіком дуже мала – сто гривень. Але на старшого електромеханіка лягає значна відповідальність: за дотримання вимог охорони праці, за виконання планів та ін. Зрозуміло, що відповідальність повинна мати відповідну мотивацію. Питання оплати праці теж вимагають диференційованого підходу. Сподіваємось, що на відповідному рівні їх розглянуть, і внесуть необхідні зміни. Іншого вирішення цього питання нема.

“Попередні досягнення служать стимулом”

Ростислав Палій працює головним інженером дистанції 3 роки. За його плечима 16-літній досвід роботи електромеханіком СЦБ та старшим електромеханіком.

Почесні відзнаки та цінні подарунки за сумлінну працю та з нагоди ювілею підприємства працівникам дистанції вручив начальник служби сигналізації і зв'язку Роман Залозняк (на фото – праворуч)

На залізницю Ростислава Палія привів спорт, бо тривалий час займався фехтуванням у ФСК “Локомотив”. Виступав на змаганнях різного рівня, захищав спортивну честь залізниці. Коли прийшов час обирати професію, то вступив до залізничного технікуму. Закінчив його з відзнакою і продовжив навчання у Дніпропетровському університеті залізничного транспорту.

– Важко сказати, що нині є нашою найбільшою турботою. Треба дбати, щоб поїзди їздили безпечно, щоб будівлі були відремонтовані, щоб працівники мали хороші умови праці. Це все важливо,

і без величезних інвестицій тут не обійдеться, – каже Ростислав Палій. – Намагаємось встановити на будівлях шатрові дахи, які найкраще підходять для нашого клімату. Найбільше часу і зусиль потребує підготовка документації. Півтора роки зайняло оформлення проектно-кошторисної документації лише на будівництво шатрового даху і на опалення адміністративної будівлі дистанції. А є ж у нас і інші приміщення, які потребують капітального ремонту: будинок зв'язку у Красне, механізована гірка Клепарів.

На механізованих гірках важливим питанням є заміна основ на бетонні, бо старі просідають. Це дуже трудомістка процедура, у якій задіяний і Львівтранспроект, і відбудовчий поїзд. Намагаємось вирішити і цю проблему.

Ще на механізованих гірках ми обслуговуємо компресори. За можливості замінюємо старі на нові – електронні. Вони споживають менше електроенергії, але менш надійні в роботі.

На часі постає ще одне питання: необхідність заміни кабельних мереж та систем живлення на постах ЕЦ. Вони експлуатуються вже понад сорок років і вичерпали свій ресурс. На залізницях Російської Федерації подібні пристрої вже міняють. Ми також це плануємо. Готуємось до цієї роботи, сподіваємось, що ситуація з коштами поліпшиться.

Окрема тема – заміна автотранспорту. Це потрібно зробити хоча б частково, бо на пошкодження треба виїжджати, а машини вже дуже старі. Поки що латаємо, як можемо.

Планів маємо багато. Хочеться зробити якнайбільше, щоб наступні покоління

зв'язківців отримали від нас у спадок доглянуте господарство. Приємно, що керівництво служби із розумінням та підтримкою ставиться до наших ініціатив. Загалом же вважаю, що позитивних моментів у нашій роботі є значно більше, ніж зауважень. Попередні досягнення служать мені стимулом. А труднощі – вони лише здалеку страшні, а коли берешся за них впритул, то бачиш, що потрібна лише праця.

Скорочення робочого тижня – справа вимушена, але подекуди воно стає причиною проблем. Електромеханік контрольно-вимірювального пункту має перевіряти реле визначений проміжок часу, і цю норму ніхто не змінив. В умовах скорочення робочого часу виникає загроза випустити брак. Але працівники дистанції докладають усіх зусиль, щоб працювати згідно з планом і якісно.

“Пам'ятаю поради наставників”

Богдан Серафін працює в дистанції понад 30 років. Він починав свою діяльність із електромонтера п'ятого розряду поста ЕЦ-1 станції Львів. До призначення на посаду заступника начальника дистанції з СЦБ у 2005 році працював головним інженером дистанції.

– За останні роки багато зроблено для поліпшення роботи пристроїв СЦБ. Найвідповідальніше – пуск двох станцій: Борщовичі та Задвір'я, – розповідає Богдан Серафін. – Також почалась модернізація ліній автоблокування Ваньовичі-Старий Самбір. З нагоди ювілею дистанції хочу згадати моїх перших наставників, у яких я багато чому навчився: Ярослав Ошурко, Мирон Демків, Йосип Шпилька, Іван Солтис. Їхню науку та настанови пам'ятаю й досі. Я сподіваюсь, що у дистанції завжди не бракуватиме досвідчених наставників і молоде покоління матиме в кого вчитись, переймати професійний досвід.

“У нас багато планів на майбутнє”

Андрій Заседко працює в дистанції 17 років. Починав електромеханіком зв'язку в кабельному цеху, потім був інженером та начальником виробничо-технічного відділу, а з 2003-го заступником начальника

дистанції зі зв'язку. Він представник залізничної династії. Залізничниками були його дідусь та батько. А нині залізничників у родині ще побільшало, бо дружина також залізничник із залізничної сім'ї.

– Я починав працювати в часи кризи у 90-і роки. Тоді також було нелегко, але попри все залізничні професії залишилися одними з найпрестижніших, – переконаний Андрій Заседко. – Чимало труднощів у роботі й нині, але є й хороші новини – суттєвої модернізації зазнали мережі зв'язку: прокладено оптоволоконні кабелі, встановлено апаратуру і введено в роботу цифрові системи передачі інформації. Значну роботу виконано в Самборі, де ми тривалий час орендували приміщення для будинку зв'язку в центрі міста. За допомогою будівельників, при активній участі наших працівників реконструйовано колишній ідальний відділу робітничого постачання на сучасний будинок зв'язку, куди й було перенесено обладнання старого будинку зв'язку. Змонтовано нову цифрову АТС типу SI-2000 на 1200 номерів, створено комфортні умови для роботи телефоністок та телеграфісток, що суттєво покращило надання послуг у сфері зв'язку і створює привабливі перспективи на майбутнє. Хотілось згадати Глову Василя Ільковича, якого, на жаль, вже немає сьогодні з нами – прекрасного спеціаліста та хорошого наставника, який зробив великий особистий внесок в переобладнання будинку зв'язку. Другого такого будинку зв'язку нема на нашій залізниці та й, мабуть, нема у всій Укрзалізниці. Наші працівники беруть активну участь у впровадженні автоматизованих робочих місць (АРМів). При цьому труднощі полягають у тому, що доводиться використовувати застарілі кабельні мережі зв'язку. За останні роки також замінено багато пристроїв радіозв'язку, встановлено сучасні радіостанції типу “Оріон” вітчизняного виробництва. На балансі дистанції знаходиться 14 пристроїв АСДК-Б (автоматична система діагностичного контролю технічного стану рухомого складу під час руху поїзда), а в подальших планах залишилось замінити лише два пристрої ПВНАБ.

Як і решта підрозділів, маємо плани на майбутнє. Зокрема, маємо намір забезпечити бригади зв'язку сучасними вимірювальними приладами, модернізувати кабельні мережі зв'язку. Сподіваємось, що теперішні матеріальні труднощі та проблеми з постачанням минуть і розпочнеться період цікавої великої роботи.

З нагоди ювілею я бажаю всім працівникам дистанції та членам їхніх родин – міцного здоров'я, терпіння в подоланні всіх негараздів та не втрачати оптимізму.

“Завдання профкому – зберегти та згуртувати колектив”

Ярослав Юнік добре знає всі особливості роботи рідної дистанції, адже вже 25 років працює у цьому відокремленому підрозділі. Попередні 6 років він не лише начальник виробничо-технічного відділу, член дружного колективу дистанції, а й голова профспілкового комітету.